

Душан Стојковић

СНОВНИ СЛОВАР (2)
(приче о сигналу)

21.

Са неба, из земље, под водом, у ваздуху, усред ватре испиљени гмазићи маказицама душе обрезаваху све-мир унутар којег сам лешкарио сном (п)осут.

Мајко, не бацај из водом зањиханог гнезда свој пород!. Ред по ред, у чекаоници смрти, језно, шумимо самим крајевима заборављених душа. Онај ко је престао да нас гледа, одустаје од тога да нас и слуша у овом безрајном плажењу. Плази нам се само набубрели месец. Из зачаурених дојки капљуцне тек по нека недосањана кап.

Затворени су капци неба. И више их не одшкрину Нико.

22.

Само пре једног хипа сваки човек бејаше острво. За њим је звонило звоно. А сада, усредсређена на срце ка коме је полетела, дрхтури стрела неизвађена још из тобоца. Сања лет капа невидимка под бугар капаоницом. Шта је мени Каледонија? А теби, тек!

Патрљице, робот-аге, потемкини, п(л)утници - све се то згомилало наспред пустопоља. Нико не враћа крпице. Нико да се заигра. И не помишља ико самог себе да запали.

Ова игра се овако не игра!

23.

Доћерало цара до дувара. Но, он не вади кесу чемера. Овај мач нико из стене да ишчупа. Сви су чамци празни. Ли Таи-По је отхукнуо ка поу и сада на дну језера травку бесмртности тражи.

Брате мој Енгиду, откако си се одсамсонио налик си на трску што не хте да замисли патку која се морем гега. Га - га је једини наш крик од кога ће напрснути небески плик.

И сручиће се киша смрти по нама.

24.

Не ломи моје кругове! У њима су скривене охоче грешке. По ћошковима им блудни троугли. У њиховим кутовима триангл и ћелава певачица.

Г-дин Мартин и ја, Сигнал, на труд - нишком бол-имању заиграли се. О главу. О смрт. Па ком ишта, а ком ништа.

Само на проспекту промичу градови.

Као глад.

Као ад.

25.

Примите и мене, убоги смртници, у свој лог. Мој улог је слог нестворене речи којим се неименовано об(е)знањује. Не да данује. Не ни да ноћује. Само да промине / само да премине.

Мина моје оловке експлодирала је у свом срцу. Сада, једино ми је то остало, смрћу бележим како у гробу неказаног лежим.

Не пише се, одавно се не пише, срцем.

26.

Не има онога чега има.

#####

Имаде онога којег немаде ономад када се ад згрну у кад.

Запевај ми алек / луја

запевај ми алка / гуја

////////////////////////////////////

+++++

Из дотрга до бестрга

из дотрага до бестрага

00000000000000000000

Мајко моја,

27.

И би тама.
И би самштина.
И би тамштина.
И би сама.

Не би меха.
Не би ватре.
Не би еха.
Не би и

х

а

ј

!!!!

Иби, далеко је пољска пљоска.

28.

А Лакан салутира!
А Ђура надгорњује!
А Змај снивахвати.
А враг ђулад бије!
А Даница флорет иште.
А Милета кре-кре!
А Б/Ранко удичицу!
А Дука(т) о врат!
А Милан то јест!
А Можда спава

безњеница

(јер)

радо ћу кретен

(крет ен)

(кре тен)

(кретАн)

бити!

А А а А:.....:

Свет

ко

вино!

29.

Боје се боје.

Страх им плах.

Броје се боје.

На двоје, на троје.

Карин Боје на корак од Троје, утроје, смрзнута бје.

А снежи ли, збајкан, смајкан, обезочен свет.

Авет о век. *Век вукодав скаче на ме.*

Каче намет одав вука увек.

30.

И не збори понад хора што се ори у празној љусци цркве.

Окупили се: ` ~ ! # % / (= 0 ? * +) и :

Роморе о роморАнци. Код деру.

Амо, отче и матерО, ко ће нам узбрати цветак смртветак еда бисмо га о
ревер / револвер качили?

Ко ће с нама у нама?

Ко ће о нама над нама.

Нама намах.

Нама за мах.

Нама одМах.

Смртијо, моја једи(х)на!

31.

Збор зборила помрла Господа. Одборила и ојелила шта имала, коње
зајახала, пут одблачка отперјала.

Само седи (и не бесједи) омрачени кнеже.

Смртовкиње беже у се.

Златне јабуке,

девојачке преобуке,

неупецане штуке,

половне азбуке,

све

(=====)

не

(????????????????????????????????????)

јер

(*****)

ПотпиПсујем ++++++

32.

Не сигнали!

Немам других осем ТеБе.

Далеко је чаробни брег.

Близу су разроке оЧи што нису (з)гледале.

Далеко је душа. Дашак њен.

Близак је клизак смрти.

Јаблани слете, небо не простреле.

То Харон обрну чунак.

33.

Авај, по сто пута то. И стопута сто с пута.

Гласну се струнак. Претрну трнак.

Јеленак роговима мућаше.

Седобради, лагахан, на моби уГледа танахну, а она се саломи у
стр(у)ку.

Устаде, браду поглади, отпљуну, скочи, устаде, браду доглади,
отпљуну, оде, устаде, браду одглади, отпљуну, леже, устаде, отпљуну, скочи.

У очи. Уочи.
У стаде.
Од глади.

34.

Одсигнали-----
Од //////////////////////////////////////али
О*****И
О=====нали
Од))))))и гнали
ОД&&&&&СИГН&&&&&АЛИ

35.

Усигнали~
Срце отКУЦАва~
!!!!!!!!!!~
~??~
Е~О~У~АА~
УСигнали~
+++++++у.с.и.г.н.л.и.х,,,,,,,,,

36.

#&
#&
#&
#&
(=)
1_____0
-----5-----

Проговорих, мајко!
Прогорих, бабо!
Завапих, сине!

СаДа закатанчи *језичне* двери!

Вода ме вода.
Земља ме земљи.
Ватра ветри.
Ветри ватре.
А душа слуша, у закутку
једино преОсталу
смртну гугутку.
ХУ Ху хУ

38.

Киша ме прска својим одстрелима у породичном циркусу испод мансарде. Близанче кестена (једно црно, друго анђелче) тупо кљуном о Земљу: буууууууууу... Анин је час и она том нија на крилу у којем штиоц може, под усЛовом да сме у текст да гре, изнаћи како је на бок ови слегло се труње праха који су сада једноКо, кикЛопски, и они који варвари бјеху и они који то нигдара не пОсташе.

39.

Моја драга друга (Сигналком је крстим док јој крста укрштам) на пољу
стоји и погледом досеже до свеже детелине смрти што се неГде далеко њише.
Њиште змајке накопљене сигурним ударцем оштре руке светаго Георг
и ја.
Из невидола враћа се моја сенка.
Не питам је шта је тамо дражила.

Питам је све док се не уподпуни и своје пра(т)место пре(д)узме.

40.

Пролетело је лето.
Отпролећила зима.
Сјесенила се весна.
Зазимио је ја/сен.
Само ура стара дура.
Смрти жижак врти (и удВрће)
младе наше смрти.